

BERÄTTELSEN OM ISMAIL I KORANEN

Berättelsen om Isma‘il (över honom vare frid) i Koranen

Inledning

Berättelsen om profeten Isma‘il (över honom vare frid) i Koranen är nära sammanflätad med berättelsen om hans far, profeten Ibrahim (över honom vare frid). Den framträder som en levande skildring av tro, tålamod och underkastelse inför Guds vilja, där både fader och son prövas i sina hjärtan och handlingar.

Isma‘il nämns vid flera tillfällen i Koranen, och hans liv speglar några av de mest centrala teman i den islamiska traditionen: förtröstan på Gud i svåra prövningar, lydnad mot Hans befallningar, och den välsignelse som följer av uppriktig tro. Hans berättelse är inte bara en historisk återgivning, utan en vägledning för varje troende som söker förstå innebörden av tålamod, uppoffring och gudomlig belöning.

Det är utifrån denna bakgrund som följande rubriker ordnar berättelsen om Isma‘il: från hans födelse och uppväxt, till Zamzams källa, drömmen om offret, hans äktenskap och slutligen byggandet av Ka‘ba.

Koranens berättelse om profeten Isma‘il (över honom vare frid) är oftast förbunden med berättelsen om hans far Ibrahim (över honom vare frid). Profeten Isma‘il nämns på tolv ställen i Koranen. Berättelsen om honom

ordnas under följande rubriker:

Födelse och uppväxt

Ibrahims hustru Sara var ofruktsam och födde inga barn. Hon föreslog sin man att gifta sig med sin tjänarinna Hajar, och han gjorde det. Koranen återger Ibrahims bön om att få ett barn:

{Herre, skänk mig en av de rättfärdiga * Så gav Vi honom det glada budskapet om en mild son} (al-Saffat:100-101).

Gud skänkte honom Isma'il (över honom vare frid). Ibrahim blev glad och hans ögon fröjdades. Men svartsjukan kom in i Saras hjärta, och hon kunde inte uthärda barnet eller se hans mor. Hon önskade att hennes man skulle ta dem långt bort. Ibrahim följde hennes önskan och tog med sig Hajar och Isma'il till det gamla huset (Ka'ba). Han lämnade dem där i den torra dalen, utan något att äga, och bad Gud att skydda dem:

{Herre, jag har bosatt en del av min avkomma i en dal utan gröda, vid Ditt heliga hus, Herre, för att de skall upprätta bönen. Låt människors hjärtan längta till dem, och ge dem frukter, så att de må tacka} (Ibrahim:37).

Källan Zamzam

Hajar lydde sin man och sin Herres beslut, och hon var tålig. Hon åt och drack av det lilla hon hade med sig. När hennes förråd tog slut och hon inte hade mjölk till barnet eller vatten att släcka hans törst, gick hon ut för att söka. Hon sprang mellan två berg, Safa och Marwa, i sin jakt efter vatten.

När hon återvände till barnet såg hon honom gråta och sparka med fötterna i marken. Då sprang vatten fram under hans fötter - Guds barmhärtighet! Hon gav honom att dricka och vilade. Denna källa är Zamzam, som än idag ger vatten till dem som vallfärdar till Guds hus.

När vattnet flödade kom fåglar dit. En grupp från stammen Jurhum såg fåglarna och förstod att det fanns vatten. De kom dit och slog sig ner. Hajar blev trygg med deras närvaro. Detta var svaret på Ibrahims bön: {Låt människors hjärtan längta till dem}.

Drömmen om slakten

Ibrahim hade länge önskat sig en son. När han fått Isma'il och han vuxit upp, befallde Gud honom att offra sin son. Han sade till honom:

{Min son, jag ser i drömmen att jag slaktar dig. Vad tycker du?} (al-

Saffat:102).

Isma'il svarade: {Far, gör som du befalls. Du skall finna mig, om Gud vill, bland de tåliga} (al-Saffat:102).

Ibrahim lade honom på marken och satte kniven mot hans hals, men den skar inte. Han försökte igen, men kniven lydde inte. Då ropade Gud: {Ibrahim, du har bekräftat drömmen. Så belönar Vi de goda} (al-Saffat:105).

Gud friköpte Isma'il med ett stort offerdjur (al-Saffat:107).

Isma'is äktenskap

När Isma'il vuxit upp gifte han sig med en kvinna från Jurhum. Hans far befallde honom att skilja sig från henne, och han gjorde det. Sedan gifte han sig med en annan, och hans far sade åt honom att stanna med henne. Hon var dotter till Mudad ibn Amr al-Jurhumi.

Hans mor Hajar dog, och Isma'il sörjde henne djupt, men underkastade sig Guds beslut.

Byggandet av Ka'ba

Gud befallde Ibrahim att bygga Ka'ba. Han kom till sin son, och tillsammans byggde de huset. Isma'il bar stenarna och Ibrahim byggde. De bad:

{Herre, ta emot från oss. Du är den som hör och vet. Herre, gör oss till dem som underkastar sig Dig, och gör av vår avkomma en gemenskap som underkastar sig Dig. Visa oss våra riter och vänd Dig till oss. Du är den som tar emot ånger, den barmhärtige} (al-Baqara:127-128).

När byggnaden blev hög och Ibrahim inte nådde upp, hämtade Isma'il en sten åt honom. På den fullbordade han byggandet. Detta hus blev en plats för människor att vallfärda till och finna trygghet.

Hans egenskaper

Koranen nämner Isma'il med flera egenskaper:

{Minns i Skriften Isma'il. Han var sann i sitt löfte, och han var en sändebud och profet. Han befallde sin familj att be och ge allmosor, och han var välbehaglig inför sin Herre} (Maryam:54-55).

- Han var sann i sitt löfte.

- Han var sändebud och profet.
- Han befallde sin familj att be och ge allmosor.
- Han var välbehaglig inför sin Herre.

Profeten (må Allahs frid och välsignelser vara över honom) sade: *"Tag hästar och håll dem, ty de är er fader Isma'ils arv."*

Han sade också: *"Den första som talade klar arabiska var Isma'il, när han var fjorton år."* Han lärde sig språket från Jurhum och andra arabiska stammar som bodde i Mekka.

Koranen nämner inte folket som Isma'il sändes till, men Ibn Kathir sade att han var sändebud till Jurhum, Amaliq och folket i Jemen.

[KORANEN BERÄTTAR](#)

[«REFLEKTIONER KRING BERÄTTELSEN OM PROFETEN YUSUF I KORANEN](#)

[BERÄTTELSEN OM PROFETEN ADAM I KORANEN»](#)

- [Medvetenhet om Allah \(Under Sexuellt Samlag\)](#)
- [Vittna om sanningen](#)
- [Att ta bort armhåle- och könshår](#)
- [Alawiterna](#)
- [Bönematta som innehåller bilder](#)
- [En introduktion till Koranen](#)
- [Kapitlet om bönen](#)
- [Koranisterna](#)
- [Sofisterna](#)
- [Sammanfattning av intimitetens etikett](#)